

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 129.

Tolvte Session.

52de Møde.

Torsdagen den 19de Decbr. Kl. 1.

(Forsat.)

Indenrigsministeren ad interim:

Seg maa dog sige, at det nok skal blive paa seet i Praxis; denne Bestemmelse i § 79; hvis jeg vedbliver at have med Forretningerne at gjøre, skal der vel blive sørget for, at vi tage den hele Række ned og ikke forbigaae en eneste af dem, der høre til Dvortræderne af Stempeloven, forsaavidt de høre til den Klasse, der saa at sige har taget Hævd paa at begaae Dvortrædelser. Det er især Smagstemplerne, som man bør være meget nøjsomme med, thi skjønt Mølten i mange Tilfælde er sat noget høit, er den dog ikke saa klæffelig, at den, naar den skal deles imellem mange Rødtageve, kan faae nogen ret Betydning. Det vilde gjøre mig overordentlig vndt, om denne Bestemmelse maatte gaae ud; jeg vilde da saa at sige, ligesom føle et Vaaben taget fra mig. Det er en Selvfølge, at jeg sætter overordentlig Priis paa den Nedsettelse med Hensyn til Panteobligationer, at de skulle skrives paa anden Klases Papir, men jeg troer ikke, at en saadan Afgift gaaer over i Folkebevidstheden, som en æret Landstingsmand (Brock) antog, saa at man skulde finde den mindre trykkende. Efter min Mening er Beføstningen til Stempelpapir for Panteobligationer en overordentlig trykkende og byrdefuld Afgift, naar der er Bevægelse i Gjældsforholdene og naar der navnlig er saa stor Bevægelse, som for Tiden

finder Sted, naar der er en Opadgaen i Rentefoden, og det veed Ingen bedre end jeg, fordt jeg veed, naar det finder Sted i hvert enkelt Tilfælde. Seg veed tillige, at en heel Deel af Besidderne maa antages at befinde sig under trykkende Forhold; Panteobligatorerne have Conjuncturerne for sig, Pantedebitorerne Conjuncturerne imod sig. Seg anseer den her gjorte Forandring for en saa væsentlig og Betydningsfuld Rettelse i Stempeloven, at denne i mine Dine vilde tage en stor Deel af det Tilkalende, den har i sin nuværende Skikkelse, hvis Bestemmelsen skulde forandres. En æret Rigsdagsmand bemærkede, at han befandt sig i en noget mislig Stilling derved, at han ikke syntes om en anden Lov, der er knyttet ved uopløselige Vaand til Stempeloven, men det forekommer mig dog ikke, at dette kan, hvad Stempelovens Behandling angaaer, træde hindrende i veien for ham; det er jo først, naar denne anden Lov kommer, at hans Stilling til den kan faae nogen praktisk Betydning. Seg troer ikke, at en Forhøielse af Arveafgiften efter denne Afgifts hele Natur, som den er foreslaet og som den kan ventes vedtaget i Folkethinget, i nogen væsentlig Grad kan siges at ville falde trykkende. Indtægten af Arv vil altid komme saaledes, at Vedkommende just ikke til den bestemte Tid har gjort Regning paa den — og man skal altid passe paa at tage Noget der, hvor Folk ikke just vente at faae Noget til, den og den Dato — og det er altsaa en Afgift, der for vedkommende Arvetager falder sammen med en Udsettelse af Tiden, da han kommer i Besiddelse af Arven; han maa altsaa betragte det som identisk med —